

havnske Bevidsthed som den klassiske Repræsentant for Sagkundskaben i dens mest afskrækkende Skikkelse. Hvor han viste sig offentlig, paa en Talerstol, ved en politisk Banket eller blot i Teatret, vakte hans tunge Skikkelse med det bekymrede Ansigt Forlegenhed hos dem, som huskede Partiets tidligere Førere og da navnlig Enslev i hans Velmagtsdage. Trods Enslevs Lidenhed og syge Fod havde hans Fremtræden altid virket som en Fanfare. Selv hans ligegyldigste Skaaltaler var bleven holdt med en Bravur, en Ødslen med Vid og Kraft og Kunst, der rev Tilhørerne med. Heller ikke var Tyrstrups Privatliv af den Art, at det skabte nogen Opsigt om hans Person. Han levede tilbagetrukkent i et regelret Ægteskab, der efter Sigende endogsaa skulde være lykkeligt. I hvert Fald havde det aldrig skænket Bysladderen en eneste fornøjelig Time.

Jægermester Hagen, der ved Tolvtiden kom spaserende ned gennem Strøget, nybarberet, rødkindet og glad, standede ligesom de andre paa Fortovet for at studere Plakaterne i et Aviskontors Vindu. Da han læste om Ministerudnævnelser, nikkede han som til officiel Bekræftelse; men forøvrigt havde han lige saa lidt som den gabende Mængde nogen Forstaaelse af, hvad den betød. Han hørte endnu ikke til de indviede. Hans Folketingsmandat gav ham foreløbig kun Adgang til at optræde for Tilskuerne i Loger og Galleri. I det højeste fik han Ordet, naar en Sag var uddebatteret og Medlemmerne sad i Snapstinget.

Han gik nu videre med sin sølvknappede Stok bag